

Немов троянди віть у пору квітування...

П'єр де Ронсар

Немов троянди віть у пору квітування,
У ніжній юності, у розповень краси,
Коли сіяє світ у райдузі роси,
Сльозами пойнятий імлистого світання.
Амур і грація знайшли в ній раювання,
Від неї пахощі п'янять сади й ліси,
Та сонце розстеля жагучі паруси,
Й троянда клонить віть, безсила, в час кохання.
І ти, вродливице, у юності цвіла,
На небі й на землі була тобі хвала,
Та парка заздрісна життєву нить урвала.
На похорон сумний несучи з долин, узвиш
У глеку молоко і квітів повен кіш,
Щоб ти трояндою і в гробі розцвітала.

Автор: П'єр де Ронсар, переклад: Ф. Склєра